

วิชา กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งภาค ๑

วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙
การบรรยายครั้งที่ ๑๓

อาจารย์ธีรทัต เจริญวงศ์
เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม

ฟ้องซ้ำ (ต่อ)

ฟ้องขอให้บังคับตามสิทธิที่เกิดขึ้นจากผลของคำพิพากษาคดีก่อน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๔๑๑/๒๕๖๒ คดีก่อนโจทก์ถูกจำเลยฟ้องขับไล่ออกจากที่ดิน โจทก์ฟ้องแย้งขอให้พิพากษาว่าที่ดินเป็นของโจทก์ ศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าที่ดินเป็นของโจทก์และห้ามมิให้จำเลยเข้าเกี่ยวข้องกับที่ดิน แต่ไม่ได้พิพากษาให้ขับไล่ จำเลยหรือให้จำเลยรื้อถอนออกไป ผลของคำพิพากษาศาลฎีกาย่อมผูกพันจำเลยในคดีนี้ซึ่งเป็นโจทก์ในคดีก่อนมิให้โต้เถียงกรรมสิทธิ์ในที่ดินกับโจทก์ในคดีนี้ การที่โจทก์นำคดีมาฟ้องขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนออกไปจากที่ดินโดยไม่ได้มีประเด็นให้ศาลวินิจฉัยว่าที่ดินเป็นของโจทก์ จึงเป็นการฟ้องเพื่อขอให้บังคับตามสิทธิของโจทก์ที่เกิดจากผลของคำพิพากษาศาลฎีกาในคดีก่อน โจทก์มีสิทธิฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องบังคับชำระหนี้ตามสัญญา ศาลยกฟ้อง อาศัยผลของคำพิพากษามาเป็นมูลฟ้องใหม่เรื่องลาภมิควรได้ แม้เงินที่ฟ้องให้จำเลยรับผิดเป็นจำนวนเดียวกับคดีก่อน เป็นการฟ้องโดยอาศัยสภาพแห่งข้อหาที่ต่างกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๖๐๖/๒๕๖๕ ประเด็นตามคำฟ้องคดีก่อนเป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ตามสัญญากู้เงินและสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องโดยวินิจฉัยว่าจำเลยไม่ได้ลงลายมือชื่อในแบบคำขอสินเชื่อ หนังสือปรับปรุงโครงสร้างหนี้และเอกสารประกอบ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์เท่ากับศาลชั้นต้นยกฟ้องเพราะจำเลยไม่ได้ทำสัญญากู้เงินโจทก์ตามฟ้อง ส่วนฟ้องโจทก์คดีนี้โจทก์ยอมรับผลของคำพิพากษาคดีก่อนว่าจำเลยไม่ได้ทำสัญญากู้เงินโจทก์ และกล่าวอ้างว่าการที่โจทก์โอนเงิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีของจำเลยโดยโจทก์และจำเลยไม่มีนิติสัมพันธ์ต่อกัน จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องคืนเงินโจทก์ เป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยได้รับเงินจากโจทก์โดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายต้องคืนเงินแก่โจทก์ฐานลาภมิควรได้ เป็นการฟ้องโดยอาศัยผลของคำพิพากษาคดีก่อนมาเป็นมูลฟ้องร้องในคดีนี้ แม้เงินที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดในคดีนี้จะเป็นเงินจำนวนเดียวกับในคดีก่อนก็ถือว่าเป็นการฟ้องโดยอาศัยสภาพแห่งข้อหาที่ต่างกัน ไม่ถือเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

ฟ้องคดีใหม่ให้รับผิดตามสัญญาเดียวกัน แต่เรียกร้องหนี้คนละคราวที่ยังไม่ถึงกำหนด และไม่อาจเรียกร้องได้ในคดี
ก่อน หรืออ้างเหตุใหม่ที่ไม่เกี่ยวกับเหตุเดิม ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๕๖๖/๒๕๕๒ แม้คดีเดิมของศาลชั้นต้นโจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยรับผิดในค่าอุปการะเลี้ยงดูทั้งหมดโดยอาศัย
สัญญาตามบันทึกท้ายทะเบียนหย่า อ้างเหตุว่าจำเลยผิดนัดผิดสัญญาไม่ผ่อนชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูให้ครบถ้วนตามข้อตกลง
ในสัญญา แต่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยรับผิดรับชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูเฉพาะงวดหนี้ที่ถึงกำหนดชำระตามสัญญา คดีถึง
ที่สุดแล้ว เมื่อหนี้ส่วนที่เหลือถึงกำหนดจำเลยก็ผิดนัดอีกจึงเกิดมูลหนี้ใหม่ แม้จะโดยสาเหตุจำเลยผิดนัดเหมือนกันกับคดีเดิม
โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้โดยอาศัยตามสัญญาตามบันทึกท้ายทะเบียนหย่าและอ้างเหตุจำเลยผิดนัดสัญญาเช่นเดิมก็เป็น
เพราะจำเลยไม่ผ่อนชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูตามสัญญาในยอดหนี้ส่วนที่เหลือ **ย่อมเป็นที่เห็นได้ว่ายอดหนี้ในคดีเดิมและคดี
นี้เป็นคนละจำนวนกัน** เมื่อขณะโจทก์ฟ้องคดีเดิมจำเลยยังมิได้ผิดนัดในยอดหนี้คงค้างที่โจทก์นำมาฟ้องจำเลยในคดีนี้เพราะ
เป็นหนี้ซึ่งยังไม่ถึงกำหนดชำระ โจทก์ยังไม่ถูกโต้แย้งสิทธิตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๕๕ ทำให้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเรียกให้จำเลย
รับผิดชำระหนี้ดังกล่าวและศาลชั้นต้นในคดีเดิมยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดประเด็นหรือเนื้อหาแห่งคดีในส่วนยอดหนี้ดังกล่าว
ประเด็นข้อพิพาทคดีนี้มีใช้ประเด็นข้อพิพาทที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีเดิม โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้จึง
ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องคดีใหม่ให้รับผิดตามสัญญาฉบับเดียวกันในประเด็นที่ยังไม่ได้วินิจฉัยในคดีก่อน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๐๗/๒๕๕๗ คดีก่อนจำเลยฟ้องโจทก์เรียก คสท. จากการผิดสัญญาเดียวกันกับคดีนี้ ศาลชั้นต้นฟังว่าโจทก์เป็นฝ่ายผิดสัญญาและพิพากษาให้โจทก์ชดใช้ คสท. แก่จำเลย ส่วนประเด็นว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญาด้วยหรือไม่และต้องใช้ คสท. แก่โจทก์เพียงใด ศาลชั้นต้นยังไม่ได้วินิจฉัยและพิพากษา เพราะโจทก์ (จำเลยในคดีก่อน) ไม่ได้ฟ้องแย้งเข้าไปในคดีก่อน การที่โจทก์ฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ว่าจำเลยผิดสัญญาพร้อมเรียก คสท. จึงเป็นการฟ้องในเรื่องที่ศาลยังไม่ได้มีคำวินิจฉัยในคดีก่อน หากได้เป็นการรื้อร้องฟ้องกันในประเด็นที่ศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยไปแล้ว ไม่ ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน

คดีก่อนอ้างว่าผิดสัญญาเพราะจัดหาทางภาระจำยอมให้ไม่ได้ คดีหลังอ้างว่าผิดสัญญาเพราะโอนขายที่ดินที่ตกลงจะขายให้แก่บุคคลภายนอกไป เป็นนการอ้างเหตุคนละประเด็น ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๐๒๘๘/๒๕๕๐ ประเด็นวินิจฉัยในคดีก่อนมีอยู่ว่าจำเลยทั้งหกผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินเพราะจัดหาทางภาระจำยอมไม่ได้ภายในกำหนดตามสัญญาและโจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ก่อนหรือไม่ ต่างกับประเด็นวินิจฉัยในคดีเรื่องนี้ที่มีอยู่ว่าจำเลยทั้งหกผิดสัญญาจะซื้อขายที่ดินเพราะโอนขายที่ดินที่ตกลงจะขายตามสัญญาให้บุคคลภายนอกไปเสียก่อนหรือไม่ แม้ประเด็นทั้งสองคดีจะเป็นเรื่องจำเลยทั้งหกผิดสัญญาจะซื้อขายหรือไม่คล้ายๆ กัน แต่คดีนี้จะต้องวินิจฉัยเรื่องการผิดสัญญาโดยอาศัยเหตุที่ว่าจำเลยทั้งหกโอนขายที่ดินที่ตกลงจะขายให้บุคคลภายนอกไป มิได้อาศัยเหตุเรื่องจำเลยจัดหาทางภาระจำยอมไม่ได้ภายในคดีก่อนซึ่ง**เป็นเหตุใหม่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุเดิม** จึงมิใช่เป็นการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องขับไล่จากการทำละเมิดอ้างเหตุใหม่คนละเหตุกับคดีก่อน ประเด็นแห่งคดีที่ต้องวินิจฉัยย่อมแตกต่างกัน ไม่เป็น
ฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๕๒๙/๒๕๓๗ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่พิพาทซึ่งอยู่โดยอาศัยสิทธิของ ส. ที่ทำสัญญาจะซื้อ
จะขายจากโจทก์แล้วผิดสัญญาจะซื้อจะขายไม่ชำระเงินส่วนที่เหลือ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าสัญญาจะซื้อจะขายเป็นเรื่อง
ระหว่างโจทก์และ ส. จำเลยมิได้เป็นคู่สัญญาไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามหนังสือบอกกล่าว ทั้งโจทก์มิได้กล่าวอ้างว่าจำเลยอยู่ในที่
พิพาทโดยละเมิด โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง คดีนี้โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่พิพาทโดยอ้างว่า ส. ไม่ชำระเงินที่ค้างตาม
สัญญาจะซื้อจะขาย โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวให้ ส. ชำระแล้ว แต่ ส. ไม่ชำระ ถือว่าสัญญาจะซื้อจะขายเป็นอันเลิกกัน
จำเลยอยู่โดยอาศัยสิทธิ ส. จึงเป็นการอยู่โดยไม่มีสิทธิเป็นละเมิด เหตุที่อ้างในฟ้องคดีนี้เป็นเหตุที่อ้างขึ้นใหม่คนละเหตุกับ
คดีก่อน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คดีเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สิน เช่น สิทธิตามสัญญา ภาระจำยอม และทางจำเป็น ถ้าฟ้องเรื่องใหม่ในสิทธิต่างประเภทกัน
เป็นคนละประเด็น ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๗๑๔/๒๕๒๕ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยปฏิบัติตามสัญญาที่จำเลยยินยอมจะให้โจทก์ใช้ถนนที่จำเลย
สร้างขึ้นในที่ดินของจำเลย แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยเปิดทางจำเป็นในที่ดินของจำเลย จึงเป็นคนละประเด็นกัน
ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๖๕๘/๒๕๑๗ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้จำเลยเปิดทางภาระจำยอม ประเด็นที่พิพาทกันคือทางที่ฟ้องเป็นทาง
ภาระจำยอมหรือไม่ ศาลพิพากษายกฟ้อง คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอผ่านที่จำเลยในเส้นทางเดิมที่เคยใช้เพราะถือ
ว่าเป็นทางจำเป็น ประเด็นพิพาทอยู่ที่ว่าเป็นทางจำเป็นหรือไม่ แตกต่างกับคดีก่อน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องขอเพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ศาลพิพากษายกฟ้องคดีถึงที่สุด กรมสรรพากรฟ้องเรียกภาษีที่ค้างชำระได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๗๒๑๙/๒๕๕๒ คดีก่อนอันถึงที่สุดตามคำพิพากษาของศาลภาษีอากรกลางเป็นคดีที่จำเลยเป็นโจทก์ฟ้องคณะ ก.ก. พิจารณาอุทธรณ์เป็นจำเลยทั้งสามขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ โดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ไม่ชอบ จำเลยทั้งสามในคดีดังกล่าวให้การต่อสู้ว่าการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่าการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ถูกต้องชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และศาลภาษีอากรกลางได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องแล้ว ส่วนคดีนี้แม้โจทก์จะนำหนี้ภาษีอากรค้างในคดีดังกล่าวฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบ แต่คำฟ้องของโจทก์ยกข้ออ้างซึ่งอาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า หนี้ภาษีอากรค้างที่จำเลยเป็นหนี้อยู่แก่โจทก์ในคดีดังกล่าวนั้นจำเลยมิได้ชำระแก่โจทก์โดยครบถ้วน โจทก์ทวงถามให้จำเลยชำระแล้วจำเลยเพิกเฉย กลับจดทะเบียนเลิกบริษัทและจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยทราบอยู่แล้วยังเป็นหนี้ภาษีอากรต่อโจทก์ **เป็นคำฟ้องที่มีสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่เกิดขึ้นใหม่จากการไม่ยอมชำระหนี้ของจำเลย** และเป็นเรื่องที่จำเลยโต้แย้งสิทธิของโจทก์ภายหลังคดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลางว่าการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะ ก.ก. พิจารณาอุทธรณ์ชอบแล้ว ฟ้องของโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๒๔๙/๒๕๔๘ คดีก่อน ส. เป็นโจทก์ฟ้องโจทก์ในคดีนี้ (กรมสรรพากร) เป็นจำเลย ขอให้เพิกถอนการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ กับขอให้จำเลยคืนเงินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาที่ได้หักไว้ ณ ที่จ่ายเกิน ตลอดจนขอให้งดหรือลดเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม โดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า การประเมินของ จพง.ประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ไม่ชอบ โจทก์ในคดีนี้ซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนให้การต่อสู้ว่าการประเมินของ จพง.ประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ยกฟ้อง คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่าการประเมินของ จพง.ประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ถูกต้องและชอบหรือไม่ และเป็นประเด็นที่ศาลในคดีก่อนได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ส่วนคดีนี้แม้โจทก์จะนำหนี้ภาษีอากรค้างในคดีก่อนมาฟ้องจำเลยทั้งห้าให้รับผิดชอบ แต่ตามคำฟ้องของโจทก์ยกข้ออ้างซึ่งอาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า หนี้ภาษีอากรค้างที่ ส. เป็นหนี้อยู่แก่โจทก์ในคดีก่อนนั้น ส. ยังมิได้ชำระแก่โจทก์โดยครบถ้วน และ ส. ได้ถึงแก่ความตายแล้ว จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๔ ซึ่งเป็นทายาทผู้รับมรดกโดยชอบด้วยกฎหมายของ ส. มีหน้าที่จะต้องรับผิดชอบชำระหนี้ดังกล่าวแก่โจทก์โดยจะต้องนำทรัพย์สินกองมรดกของ ส. ที่ตกทอดแก่จำเลยทั้งห้ามาชำระหนี้แก่โจทก์ และมีคำขอบังคับให้จำเลยทั้งห้าในฐานะทายาทของ ส. ร่วมกันชำระค่าภาษีอากรที่ ส. ยังมิได้ชำระแก่โจทก์ ประเด็นแห่งคดีตามคำฟ้องของโจทก์ในคดีนี้จึงมีว่าจำเลยทั้งห้าซึ่งเป็นทายาทโดยธรรมของ ส. มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ค่าภาษีอากรแก่โจทก์หรือไม่ ซึ่งเป็นคนละประเด็นกับประเด็นในคดีก่อนที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว และแม้จำเลยทั้งห้าอยู่ในฐานะเป็นผู้สืบสิทธิของ ส. ผู้ตาย แต่สภาพแห่งคำฟ้องของโจทก์ในคดีนี้เป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งห้าในฐานะทายาทผู้รับมรดกของ ส. ให้รับผิดชอบในหนี้ที่ ส. มีอยู่แล้วแก่โจทก์ ซึ่งเป็นการรับผิดชอบของทายาท โดยเฉพาะต่อกองมรดกที่ตกทอดได้แก่ตนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๙๙ และมาตรา ๑๖๐๐ จึงมิใช่เรื่องที่คู่ความเดียวกันจะรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ศาลได้วินิจฉัยมาแล้วโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันอันจะเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ ประกอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีฯ มาตรา ๒๙ ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนอันถึงที่สุดแล้ว

ฟ้องทางจำเป็น คดีถึงที่สุดว่าเป็นทางจำเป็น คำพิพากษาย่อมผูกพันคู่ความ คดีหลังฟ้องเรียกค่าทดแทนจากผู้ใช้ทางจำเป็น ผู้ใช้ทางจำเป็นฟ้องแย้งว่าเป็นทางภาระจำยอมไม่ได้ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๔๕๕/๒๕๕๑ จำเลยเคยยื่นฟ้องโจทก์ขอให้ใช้ทางโดยระบุข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าเป็นทางจำเป็น คดีถึงที่สุดแล้ว โดยศาลฟังว่าเป็นทางจำเป็นตามที่จำเลยยื่นฟ้อง คำพิพากษาดังกล่าวจึงผูกพันโจทก์และจำเลยตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง จำเลยจึงไม่อาจกล่าวอ้างในภายหลังว่าเป็นทางภาระจำยอม คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยให้ชำระค่าทดแทนการใช้ทางจำเป็นแก่โจทก์ การที่จำเลยฟ้องแย้งว่าเป็นทางภาระจำยอมโจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลย ขอให้ยกฟ้องและพิพากษาว่าเป็นทางภาระจำยอม จึงเป็นการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันต้องห้ามตาม ๑๔๘ ต้องฟังว่าที่ดินของโจทก์เป็นทางจำเป็น โจทก์มีสิทธิเรียกค่าทดแทน

คดีก่อนฟ้องเรื่องทางภาระจำยอมและทางจำเป็น ศาลไม่ได้กำหนดประเด็นเรื่องทางจำเป็น ถือว่าคู่ความสละประเด็นเรื่องทางจำเป็น ฟ้องคดีใหม่เรื่องทางจำเป็น ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๓๐๗/๒๕๓๑ คดีเดิมโจทก์ฟ้องว่าทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอมและเป็นทางจำเป็น ในชั้นพิจารณาโจทก์จำเลยตกลงให้ศาลชั้นต้นกำหนดประเด็นข้อพิพาทเพียงข้อเดียวว่าที่ดินตกอยู่ในภาระจำยอมหรือไม่ และศาลชั้นต้นได้พิพากษายกฟ้องโดยฟังว่าทางพิพาทไม่เป็นทางภาระจำยอม ดังนี้ ถือได้ว่าประเด็นเรื่องทางจำเป็นนั้นคู่ความได้สละแล้วจึงไม่เป็นประเด็นอีกต่อไป โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องขอให้เปิดทางพิพาทโดยอ้างว่าเป็นทางจำเป็นได้อีก เพราะประเด็นต่างกับคดีเดิม ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ศาลพิพากษาว่าเป็นทางภาระจำยอมโดยมิได้วินิจฉัยว่าเป็นทางจำเป็น โจทก์ไม่อุทธรณ์ ไม่มีประเด็นเรื่องทางจำเป็น
ชั้นอุทธรณ์ แม้ศาลอุทธรณ์จะวินิจฉัยว่าทางพิพาทไม่เป็นทางจำเป็น ก็ไม่มีประเด็นเรื่องทางจำเป็นในชั้นฎีกา ฟ้องใหม่
อ้างทางจำเป็น ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๖๙๕/๒๕๕๙ คดีก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาว่าทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอมโดยมิได้วินิจฉัยว่าทางพิพาทเป็นทางจำเป็น
หรือไม่ ทั้งๆที่ทางพิพาทอาจเป็นได้ทั้งทางจำเป็นและทางภาระจำยอมในขณะเดียวกัน แต่โจทก์ไม่มีความจำเป็นใดที่จะต้องอุทธรณ์อีก
ต่อไปเพราะคำพิพากษาเป็นผลดีแก่โจทก์อยู่แล้ว แม้ว่าเมื่อจำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ จะพิพากษากลับให้ยกฟ้อง โดย
วินิจฉัยว่าทางพิพาทไม่เป็นทางภาระจำยอมและไม่เป็นทางจำเป็น แต่เมื่อโจทก์ฎีกาศาลฎีกาก็วินิจฉัยเฉพาะประเด็นว่าทางพิพาทเป็น
ทางภาระจำยอมหรือไม่เท่านั้น โดยไม่รับวินิจฉัยประเด็นว่าทางพิพาทเป็นทางจำเป็นหรือไม่ เนื่องจากเป็นข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว
โดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง (เดิม) ส่วนที่ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าเมื่อโจทก์มิได้
อุทธรณ์ ปัญหาเรื่องทางพิพาทเป็นทางจำเป็นหรือไม่ย่อมยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ก็เป็นการกล่าวถึงเหตุผลตามกฎหมายที่ศาล
อุทธรณ์ภาค ๗ ไม่มีอำนาจยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยเท่านั้น กรณีถือไม่ได้ว่าคดีก่อนศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยประเด็นที่ว่าทางพิพาท
เป็นทางจำเป็นหรือไม่แล้ว และไม่มีคำพิพากษาในประเด็นดังกล่าวที่จะผูกพันโจทก์ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง การที่โจทก์ฟ้อง
จำเลยทั้งสามขอให้เปิดทางจำเป็นคดีนี้ จึงมิใช่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องของ
โจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

สิทธิประเภทเดียวกันของที่ดินแปลงเดียวกัน หรือสภาพแห่งข้อหาหรือประเด็นข้อพิพาทเป็นอย่างเดียวกัน หากคดีก่อน
มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุด คดีหลังเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๓๑๕/๒๕๕๖ โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยเพิกถอนการรังวัดและออกโฉนดที่ดิน แต่การวินิจฉัยว่าการขอออกโฉนด
ที่ดินเป็นไปโดยชอบหรือไม่ ศาลต้องวินิจฉัยก่อนว่า ศ. หรือจำเลย ผู้ใดเป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทอันเป็น
ประเด็นข้อพิพาทเดียวกันกับคดีก่อนของศาลชั้นต้นที่ได้วินิจฉัยชี้ขาดแล้วว่าจำเลยมีสิทธิครอบครองที่ดิน คำพิพากษาของ
ศาลชั้นต้นจึงผูกพัน ศ. และโจทก์ในฐานะผู้สืบสิทธิ โจทก์ฟ้องคดีนี้เพื่อติดตามเอาทรัพย์สินย่อมมีผลเท่ากับขอให้ศาล
พิพากษาว่า ศ. เป็นผู้ที่มีสิทธิครอบครองมาตลอด จำเลยไม่มีสิทธิครอบครองและไม่อาจนำหนังสือรับรองการทำประโยชน์
ไปขอออกโฉนดที่ดินนั่นเอง คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยชี้ขาดโดยอาศัยเหตุเดียวกันกับคดีก่อน เมื่อโจทก์และจำเลยถือ
เป็นคู่ความรายเดียวกันและคดีถึงที่สุดแล้ว ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำ

คดีแรกมีคำพิพากษาตามยอมที่ถึงที่สุด ฟ้องคดีหลังในประเด็นที่วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๐๑๔/๒๕๓๒ สัญญาประนีประนอมยอมความที่โจทก์และจำเลยทำกันไว้ในคดีแรกยอมรับกันว่าที่ดินโจทก์

ทางด้านทิศเหนือมีแนวเขตติดต่อกับที่ดินของจำเลยทางด้านทิศใต้ เท่ากับโจทก์ยอมรับแล้วว่าแนวเขตที่ดินของจำเลย

ถูกต้องมิได้รุกรานที่ดินโจทก์ เมื่อคดีแรกมีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความถึงที่สุดไปแล้ว การที่โจทก์มาฟ้อง

จำเลยอีกโดยกล่าวอ้างว่าโฉนดที่ดินจำเลยด้านทิศใต้ออกทับที่ดินโจทก์ด้านทิศเหนือ ประเด็นในคดีแรกกับประเด็นในคดีหลัง

จึงเป็นประเด็นที่วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์ในคดีหลังจึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีแรก

ฎ.๕๗๕๗/๒๕๓๑ คดีก่อนจำเลยเป็นโจทก์ฟ้องโจทก์เป็นจำเลยให้รื้อถอนบ้านออกไปจากที่ดินพิพาท โจทก์ทำสัญญา

ประนีประนอมยอมความกับจำเลยยอมรับรื้อถอนบ้านออกไปจากที่ดินพิพาท มีผลเท่ากับโจทก์ยอมรับว่าที่พิพาททั้งแปลง

เป็นของจำเลย การที่โจทก์มายื่นฟ้องว่าโจทก์ได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองที่ดินแปลงพิพาทบางส่วนมาก่อนจำเลยฟ้อง

ขับไล่โจทก์แล้วหาได้ไม่ เพราะมีประเด็นต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงพิพาทอีก ฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องเรียกทรัพย์สินคนละส่วน คนละรายการ เป็นคนละประเด็น ฟ้องคดีหลังไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๕๐๐/๒๕๔๖ คดีก่อนจำเลยฟ้องขับไล่โจทก์ออกจากที่ดินเนื้อที่ ๒๕ ตรว. ซึ่งมีบ้านเลขที่ ๙๘/๑ ปลุกอยู่อันเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินพิพาทคดีนี้ โจทก์ให้การต่อสู้อ้างสิทธิครอบครอง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโดยวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิครอบครองที่ดินพิพาทเนื้อที่ ๒๕ ตรว. คดีถึงที่สุดแล้ว **คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยเพื่อขอแสดงสิทธิครอบครองในที่ดินเนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ซึ่งรวมทั้งที่ดินพิพาทในคดีก่อนด้วย** ดังนั้น ในคดีก่อนย่อมไม่มีประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับที่ดินพิพาทส่วนที่นอกเหนือจากเนื้อที่ ๒๕ ตรว. ที่ศาลจะพึงวินิจฉัย ฟ้องโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับที่ดินพิพาทนอกเหนือจากเนื้อที่ ๒๕ ตรว. ที่พิพาทกันในคดีก่อนจึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน

ขณะฟ้องคดีแรก ที่ดินในคดีแรกกับที่ดินในคดีหลังเป็นที่ดินคนละแปลงอยู่แล้ว แม้ที่ดินในคดีหลังจะแบ่งแยกมาจากที่ดินในคดีแรกก็ไม่ใช่ฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๖๖๐/๒๕๓๑ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๔๕๕๘ แบ่งแยกในนามเดิมออกไป ๑๒ แปลง คงเหลือเนื้อที่ ๒๘ ตรว. คดีก่อน ส. ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินได้ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๔๕๕๘ ศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงว่าพยานหลักฐานโจทก์ยังไม่พอฟังว่าจำเลยปลูกบ้านอยู่ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๔๕๕๘ พิพากษายกฟ้อง คดีถึงที่สุด ต่อมา ส. ได้ขายที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๗๔๙๖ เนื้อที่ ๕๐ ตรว. ซึ่งเป็นโฉนดใหม่ที่แบ่งแยกออกมาดังกล่าวให้โจทก์ ขณะที่ ส. ยื่นฟ้องจำเลย ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๔๕๕๘ กับโฉนดเลขที่ ๑๒๗๔๙๖ เป็นที่ดินคนละแปลงกันอยู่แล้ว เมื่อโจทก์ซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๗๔๙๖ มาจาก ส. และยื่นฟ้องขับไล่จำเลยเป็นคดีนี้จึงมิใช่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ไม่ใช่ฟ้องซ้ำ

สินสมรสหลายรายการ ฟ้องหย่าและขอแบ่งสินสมรสต้องฟ้องมาในคราวเดียวกัน ฟ้องแบ่งสินสมรสรายการอื่นอีก
ในภายหลัง เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๘๘/๒๕๒๕ โจทก์จำเลยเคยมีคดีฟ้องร้องพิพาทกันเกี่ยวกับการแบ่งสินสมรสซึ่งศาลมีคำพิพากษาให้แบ่ง
สินสมรสตามที่คู่ความตกลงประนีประนอมยอมความกัน และคดีถึงที่สุดไปแล้ว การที่โจทก์กลับมาฟ้องขอแบ่งสินสมรส
จากจำเลยอีก ไม่ว่าทรัพย์สินในคดีนี้จะเป็นทรัพย์สินเดียวกันกับคดีก่อนหรือต่างรายกัน เป็นการฟ้องร้องในประเด็นที่จะต้อง
วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. ม.๑๔๘

ฎ.๘๑๔๘/๒๕๖๐ คดีก่อนโจทก์ฟ้องหย่าและขอแบ่งสินสมรสหลายรายการรวมทั้งบ้านไม้บนที่ดินพิพาทแต่ไม่ได้ระบุว่า
เป็นสินสมรสและไม่ได้ขอแบ่งในคดีก่อน ต่อมาโจทก์จำเลยตกลงกันได้ โดยจำเลยตกลงไปจดทะเบียนหย่าให้โจทก์
สำหรับการแบ่งสินสมรสโจทก์ให้บ้านไม้เป็นของจำเลยโดยไม่ระบุข้อตกลงเกี่ยวกับที่ดินพิพาทไว้ในสัญญา
ประนีประนอมยอมความ ศาลพิพากษาตามยอม ดังนี้ ประเด็นเรื่องการขอแบ่งสินสมรสในคดีนี้กับคดีก่อนเป็นประเด็นที่
ต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน หากโจทก์เห็นว่าที่ดินพิพาทเป็นสินสมรสและประสงค์จะขอแบ่งต้องยกขึ้นว่า
กล่าวไว้ในคดีก่อนเพื่อให้สิ้นกระแสดความไปในคราวเดียว ไม่อาจยกขึ้นรื้อร้องฟ้องกันอีกเป็นคดีนี้อันเป็นฟ้องซ้ำ

สามีภรรยาไม่ได้จดทะเบียนฟ้องขอแบ่งทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกัน ต้องฟ้องขอแบ่งมาในคราวเดียวกัน ฟ้องคดีหลังขอแบ่งทรัพย์สินอื่นทำนองเดียวกันแม้จะมีข้อสงวนสิทธิให้ฟ้องได้ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๗๕/๒๕๖๔ คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๒ ในฐานะ ผจก.มรดก ของผู้ตายให้แบ่งทรัพย์สินจำพวกสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์กับผู้ตายทำมาหาได้ระหว่างอยู่กินฉันสามีภรรยาแก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง คดีถึงที่สุดโดยศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาให้แบ่งทรัพย์สินแก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองขอให้แบ่งที่ดินตามฟ้องให้โจทก์ครึ่งหนึ่งอันเป็นกรณีที่โจทก์อ้างเหตุที่โจทก์กับผู้ตายอยู่กินด้วยกันฉันสามีภรรยาเพื่อมาเรียกร้องเอาทรัพย์สินที่ทำมาหาได้ร่วมกันครึ่งหนึ่งตามสิทธิของโจทก์เช่นเดียวกับคดีก่อน ซึ่งโจทก์สามารถเรียกร้องในคดีก่อนได้ทั้งหมดแต่โจทก์ไม่กระทำ แม้มิใช่ทรัพย์สินอันเดียวกันทั้งสองคดี แต่คดีทั้งสองเรื่องต่างเป็นสิทธิของโจทก์อันเดียวกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อน เป็นฟ้องซ้ำ แม้โจทก์จะสงวนสิทธิฟ้องเรียกทรัพย์สินอื่นไว้ในคดีก่อนก็ไม่ทำให้ฟ้องโจทก์คดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของโจทก์ ประเด็นว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของโจทก์ศาลยังมิได้ชี้ขาด ฟ้องคดีนี้
ขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้เยาว์เป็นบุตร ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๓๗๗๒/๒๕๖๕ แม้คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วย กม. ของโจทก์ ให้ถอนอำนาจปกครอง
บุตรของจำเลย และให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์อันเป็นคำขอเช่นเดียวกับคำขอในคดีเดิม ซึ่งมีประเด็นว่าผู้เยาว์ทั้งสอง
เป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ และมีเหตุที่จะถอนอำนาจปกครองบุตรของจำเลยกับให้จำเลยส่งมอบบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแก่โจทก์หรือไม่ แต่
ประเด็นในคดีเดิมที่ว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรของโจทก์หรือไม่ศาลยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดเนื่องจากโจทก์ตกลงไม่ติดใจจดทะเบียนบุตร
ผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วย กม. และได้มีการตกลงยอมรับกันในประเด็นข้ออื่น อันพอจะถือได้ว่าศาลได้มีคำวินิจฉัยในคดีดังกล่าว
แล้ว กรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์และจำเลยตกลงยุติคดีไม่ดำเนินการต่อในคดีเดิมเท่านั้น ยังถือไม่ได้ว่าศาลมีคำวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นแห่งคดี
ในคดีเดิมแล้ว ประกอบกับ ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๔๗ ได้บัญญัติถึงเหตุที่ทำให้เด็กอันเกิดจากบิดามารดาที่มีได้สมรสกันว่าจะเป็นบุตรชอบ
ด้วย กม. ของบิดาต่อเมื่อบิดามารดาได้สมรสกันในภายหลัง หรือบิดาได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร รวม ๓ กรณี
ด้วยกัน ถึงแม้ว่าคดีเดิมโจทก์ไม่ติดใจจดทะเบียนผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วย กม. ของโจทก์ แต่ยังมีกรณีที่ผู้เยาว์ทั้งสองจะเป็นบุตร
ชอบด้วย กม. ของโจทก์ได้โดยคำพิพากษาของศาล การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้เพื่อขอให้ศาลพิพากษาว่าผู้เยาว์ทั้งสองเป็นบุตรชอบด้วย กม. ของ
โจทก์ย่อมเป็นประโยชน์ต่อผู้เยาว์ทั้งสอง มิใช่การรื้อรื้อฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันตาม ป.วิ.พ. มาตรา
๑๔๘ ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนฯ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๖ ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฟ้องแบ่งทรัพย์สินมรดกของผู้ตายรายเดียวกัน ศาลวินิจฉัยความสมบูรณ์ของพินัยกรรมหรือสิทธิในการรับมรดกแล้ว ฟ้องคดีหลังอ้างสิทธิในการรับมรดกขึ้นใหม่ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๔๕/๒๕๖๑ คดีก่อนโจทก์ฟ้องว่าที่ดินพิพาทตามพินัยกรรมเป็นทรัพย์สินมรดกของ บ. มิใช่ พ. ศาลชั้นต้นยกฟ้อง คดีถึงที่สุด จึงต้องฟังว่าพินัยกรรมของ พ. ถูกต้องสมบูรณ์ และ บ. ไม่ได้รับทรัพย์สินตามพินัยกรรม โจทก์ในฐานะทายาทของ บ. ไม่มีสิทธิขอแบ่งที่ดินพิพาท ฟ้องโจทก์คดีนี้ขอให้แบ่งที่ดินพิพาทจึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๙๑๙๐/๒๕๔๔ คู่ความคดีเดิมกับคู่ความคดีนี้เป็นคู่ความเดียวกัน มรดกพิพาทเป็นทรัพย์สินมรดกของผู้ตายรายเดียวกัน คำขอของโจทก์คดีหลังที่ขอให้บังคับจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะผู้จัดการมรดกของผู้ตายร่วมกันจดทะเบียนโอนทรัพย์สินมรดกพิพาทให้แก่โจทก์มีข้อต้องวินิจฉัยเบื้องต้นแรกว่ามีพินัยกรรมของผู้ตายฉบับโจทก์อ้างหรือไม่ก่อน แล้วจึงจะวินิจฉัยถึงเหตุที่จำเลยทั้งสี่สมคบกันปิดบังพินัยกรรมดังกล่าวอันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์และโอนทรัพย์สินมรดกพิพาทให้แก่โจทก์ต่อไปได้ คดีเดิมกับคดีนี้มีประเด็นอย่างเดียวกันว่าระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๒ ใครมีสิทธิได้รับมรดกของผู้ตาย เมื่อคดีเดิมศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดวินิจฉัยว่าไม่มีพินัยกรรมของผู้ตายฉบับที่โจทก์อ้าง การที่โจทก์นำคดีนี้มารื้อร้องฟ้องกันว่ามีพินัยกรรมฉบับดังกล่าวอีก ฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ

คดีก่อนถึงที่สุดโดยศาลวินิจฉัยว่าพินัยกรรมสมบูรณ์ ฟ้องคดีหลังอ้างพินัยกรรมฉบับใหม่ที่มีอยู่แล้วก่อนฟ้องคดี
ก่อน เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๐๑๓/๒๕๒๗ คดีนี้กับคดีก่อนมีคู่ความเดียวกัน มรดกที่พิพาทรายเดียวกัน มีประเด็นอย่างเดียวกันว่าระหว่าง
โจทก์กับจำเลยใครมีสิทธิรับมรดก คดีก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว โดยศาลวินิจฉัยว่าพินัยกรรมฉบับที่นำมาฟ้องใน
คดีก่อนสมบูรณ์ โจทก์คดีก่อนมีสิทธิรับมรดกตามพินัยกรรมแต่ผู้เดียว โจทก์คดีนี้ซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนกลับนำมาฟ้อง
โจทก์คดีก่อนเป็นจำเลยคดีนี้เรียกเอามรดกรายเดียวกันอีกโดยอ้างพินัยกรรมฉบับใหม่ ดังนี้ แม้เหตุที่อ้างในคดีนี้จะต่าง
กับคดีก่อนโดยอ้างว่ามีพินัยกรรมฉบับใหม่ก็ตาม แต่พินัยกรรมฉบับหลังนี้ก็มีอยู่แล้วก่อนพิพาทกันในคดีก่อน โจทก์
คดีนี้ชอบที่จะยกเป็นข้อต่อสู้ในคดีก่อนได้ แต่ก็หาได้ยกขึ้นต่อสู้ไม่ เมื่อแพ้คดีแล้วจะกลับมาอ้างเหตุที่ตนมิได้ยกขึ้นต่อสู้ใน
คดีก่อนมารื้อร่องฟ้องกันอีกฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ทราบก่อนแล้วว่ามีทรัพย์สินมรดกหลายรายการ การฟ้องแบ่งมรดกต้องฟ้องคราวเดียวกัน การแยกฟ้องทรัพย์สินมรดกแต่ละรายการ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๒๗๒๑/๒๕๒๓ เจ้ามรดกมีที่ดินทรัพย์สินมรดก ๓ แปลง โจทก์จำเลยต่างเป็นทายาทของเจ้ามรดก คดีก่อนโจทก์ฟ้อง จำเลยขอให้กำจัดมิให้จำเลยได้รับมรดกที่ดิน ๒ แปลง ศาลพิพากษายกฟ้อง คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์จึงมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ ขอแบ่งที่ดินมรดกแปลงที่ ๓ ครึ่งหนึ่ง แม้ที่ดินที่โจทก์ฟ้องเรียกในคดีนี้จะเป็นที่ดินคนละแปลงกับที่โจทก์ฟ้องในคดีก่อน แต่คดีก็มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยอย่างเดียวกันว่าโจทก์มีสิทธิได้รับที่ดินมรดกหรือไม่ ทั้งโจทก์ทราบว่าที่ดินแปลงนี้มีอยู่แล้วก่อนที่โจทก์จะฟ้องในคดีก่อน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำ

(หมายเหตุ มี ฎ.๗๑๓/๒๕๖๖ วินิจฉัยว่า คดีก่อนฟ้อง ผจก.มรดก ขอแบ่งมรดก (เงินฝากในบัญชี) คดีหลังฟ้อง ผจก.มรดก ขอให้ส่งมอบต้นฉบับโฉนดที่ดินและจดทะเบียนใส่ชื่อโจทก์ในฐานะทายาทถือกรรมสิทธิ์ตามส่วน ถือเป็นทรัพย์สินมรดกคนละรายการ ไม่เป็นฟ้องซ้อน)

ฎ.๗๑๓/๒๕๖๖ แม้คดีนี้กับคดีก่อนสองคดีที่โจทก์ที่ ๑ และที่ ๒ ต่างเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองซึ่งอยู่ในระหว่างพิจารณามีสภาพแห่งข้อหาเดียวกัน คือ โจทก์ทั้งสองในฐานะทนายาทฟ้องขอแบ่งทรัพย์สินมรดกจากจำเลยทั้งสองซึ่งเป็น ผจก. มรดก แต่ตัวทรัพย์สินมรดกที่ขอแบ่งนั้นเป็นคนละทรัพย์สินกัน (สองคดีก่อนฟ้องแบ่งเงินฝากในบัญชี คดีนี้ฟ้องขอให้ส่งมอบต้นฉบับโฉนดและจดทะเบียนใส่ชื่อโจทก์ทั้งสองถือกรรมสิทธิ์ตามส่วน) ทั้งโจทก์บรรยายฟ้องว่าโจทก์ทั้งสองซึ่งมีสิทธิในที่ดินประสงค์ใช้ประโยชน์ในที่ดินขอให้ใส่ชื่อโจทก์ทั้งสองเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินคนละหนึ่งในหกส่วน ฟ้องคดีนี้กับคดีก่อนสองคดีจึงมิใช่เรื่องเดียวกัน และไม่จำเป็นต้องฟ้องขอแบ่งทรัพย์สินมรดกทุกรายการในคราวเดียวกัน ฟ้องคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้อนกับคดีก่อนสองคดี โจทก์ทั้งสองไม่ต้องห้ามมิให้ฟ้องเป็นคดีนี้ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง

เรียกร้องทรัพย์สินมรดกจากเจ้ามรดกต่างราย แม้ทรัพย์สินที่เรียกร้องทั้งสองคดีเป็นทรัพย์สินเดียวกัน ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๖๒๘/๒๕๑๑ (ป) คดีก่อนโจทก์ฟ้องจำเลยขอให้ศาลแสดงว่าที่ดินซึ่งโจทก์ได้มาตามพินัยกรรมของ ก. เป็นของโจทก์ทั้งหมด ศาลพิพากษาคดีถึงที่สุดให้ยกฟ้องโจทก์ เพราะคดีโจทก์ขาดอายุความเรียกร้องมรดกตามพินัยกรรมของ ก. โจทก์จึงฟ้องจำเลยให้จัดการจำหน่ายที่ดินดังกล่าวแล้วนำเงินแบ่งให้โจทก์ครึ่งหนึ่งตามพินัยกรรมของ ร. การที่โจทก์กลับมาฟ้องจำเลยครึ่งหลังจึงเป็นการฟ้องเรียกที่ดินโดยอ้างสิทธิตามพินัยกรรมของ ร. ซึ่งเป็นพินัยกรรมอีกฉบับหนึ่ง มีข้อความแตกต่างกัน เป็นการเรียกร้องเอาทรัพย์สินตามพินัยกรรมของเจ้ามรดกต่างคนกัน จึงมิใช่อาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คดีก่อนฟ้องแบ่งทรัพย์สินตามพินัยกรรม ศาลยกฟ้องว่าไม่ใช่พินัยกรรม ฟ้องคดีหลังอ้างสัญญาประนีประนอมยอมความ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๒๕๔/๒๔๙๓ (ป) โจทก์เคยฟ้องจำเลยขอแบ่งทรัพย์สินตามเอกสารฉบับหนึ่งว่าเป็นพินัยกรรม ศาลพิพากษายกฟ้องว่าไม่ใช่พินัยกรรม คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์มาฟ้องจำเลยใหม่ตามสัญญาเอกสารฉบับเดียวกันนั้นอ้างว่าเป็นสัญญาประนีประนอมของบุคคลอื่นที่ยกทรัพย์สินให้แก่โจทก์ โจทก์ฟ้องได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ศาลพิพากษาตามยอมเรื่องแบ่งมรดก หากแบ่งไม่ถูกต้องว่ากล่าวในชั้นบังคับคดี ฟ้องคดีใหม่ในเรื่องเดิมเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๙๒๗๗/๒๕๕๘ ในคดีก่อน ส. ฟ้องทายาทของร้อยตำรวจโท ค. เพื่อขอแบ่งปันทรัพย์มรดกและมีการตกลงแบ่งปันทรัพย์มรดกกัน ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความและคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้วคำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันคู่ความ ส่วนวิธีการแบ่งปันทรัพย์มรดกจะต้องครบถ้วนตามสัญญาประนีประนอมยอมความกันหรือไม่อย่างไรเป็นเรื่องต้องไปว่ากล่าวกันในชั้นบังคับคดีหาใช่นำมาฟ้องเป็นคดีใหม่ เมื่อการประมวลทรัพย์มรดกเป็นการบังคับตามสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีเดิม หากไม่ถูกต้อง โจทก์ซึ่งเป็นผู้สืบสิทธิของ ส. ต้องไปโต้แย้งในชั้นบังคับคดีในคดีดังกล่าว โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเป็นคดีใหม่ ฟ้องของโจทก์ที่ฟ้องเรียกทรัพย์มรดกตามสัญญาแบ่งมรดกจึงเป็นการฟ้องโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อน ต้องห้ามมิให้รื้อร้องฟ้องกันอีก ฟ้องของโจทก์เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ ที่โจทก์อ้างว่ายังมีทรัพย์มรดกอื่นที่ไม่ได้ตกลงกันในสัญญาประนีประนอมยอมความจึงฟ้องขอแบ่งทรัพย์มรดกนั้นด้วย ถือเป็นการได้ทรัพย์มาโดยอาศัยสิทธิอันเดียวกัน มิใช่เป็นการได้มาโดยอาศัยสิทธิในทรัพย์แต่ละชิ้นเป็นสิทธิต่างรายกัน ประเด็นที่วินิจฉัยจึงอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคดีก่อน ฟ้องของโจทก์ในส่วนดังกล่าวจึงเป็นการฟ้องซ้ำต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๘

คสท. ที่เกิดขึ้นหลังยื่นฟ้องคดีแรก โจทก์ขอแก้ไขเพิ่มเติมทุนทรัพย์ ถ้าศาลคดีแรกไม่อนุญาตให้แก้ไขเพิ่มเติม โจทก์นำ คสท.นั้นมาฟ้องเป็นคดีใหม่ได้ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๖๙๙/๒๕๖๐ คดีเดิมโจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ยื่นคำขอจดทะเบียนให้โจทก์ ทั้งสองพ้นจากการเป็นกรรมการของจำเลยที่ ๑ ขอให้เพิกถอนมติที่ประชุมและจดทะเบียนให้โจทก์ทั้งสองกลับเข้าไปเป็น กรรมการของจำเลยที่ ๑ ดังเดิม ครั้นโจทก์ทั้งสองยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องเรียก คสท. ศาลชั้นต้นไม่อนุญาต ต่อมาโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ทำสัญญาประนีประนอมยอมความว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ยินยอมจดทะเบียนให้ โจทก์ทั้งสองกลับเข้าเป็นกรรมการของจำเลยที่ ๑ หากเกิดหรือมีความเสียหายใดๆ ก่อนหรือขณะทำสัญญาประนีประนอม ยอมความ โจทก์ทั้งสองขอสงวนสิทธิที่จะฟ้องเรียก คสท.กับบุคคลที่เกี่ยวข้อง แต่คดีนี้โจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ กับพวกร่วมกันทำละเมิดขอให้ชดใช้ คสท. ซึ่ง คสท.ยังมิได้วินิจฉัยในคดีเดิม จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีเดิม

ศาลมิได้พิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบในมูลหนี้ที่ฟ้อง โจทก์ไม่เห็นด้วยต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ หากนำมูลหนี้ขึ้นมาฟ้องใหม่ เมื่อคดีเดิมถึงที่สุดไปแล้ว เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๑๐๗/๒๕๖๔ คดีก่อนศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยเป็นหนี้บัตรเครดิตและต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เพียงมูลหนี้เดียว คำขออื่นให้ยกนั้น เท่ากับศาลชั้นต้นมิได้พิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบในมูลหนี้สินเชื่อพร้อมใช้และสินเชื่อบุคคล หากโจทก์ เห็นว่าคำพิพากษาของศาลชั้นต้นคดีก่อนไม่ถูกต้องอย่างไร โจทก์ก็ชอบที่จะอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นต่อศาลอุทธรณ์ ภาค ๑ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง แต่โจทก์มิได้อุทธรณ์จนคดีถึงที่สุดแล้ว การที่โจทก์นำมูลหนี้สินเชื่อพร้อมใช้และสินเชื่อส่วนบุคคลมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้จึงเป็นกรณีที่คู่ความเดียวกันรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่าง เดียวกัน ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ผบ.๑๐๕๙/๒๕๕๔ ของศาลชั้นต้น

ข้อต่อสู้ที่จำเลยสามารถยกขึ้นได้ในคดีก่อนแต่ไม่ยกขึ้นต่อสู้ กลับนำมาฟ้องเป็นคดีใหม่ เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๑๘๙/๒๕๖๑ คดีก่อนที่จำเลยเป็นโจทก์ฟ้องโจทก์เป็นจำเลยเรื่องผิดสัญญาเช่าซื้อ มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าโจทก์

ซึ่งเป็นจำเลยในคดีดังกล่าวผิดสัญญาเช่าซื้อหรือไม่ และต้องคืนรถที่เช่าซื้อพร้อมกับใช้ คสท.หรือไม่เพียงใด ส่วนคดีนี้มี

ประเด็นว่าจำเลยจงใจหรือประมาทเลินเล่อนำความอันเป็นเท็จมาฟ้องโจทก์ อันเป็นการทำละเมิดต่อโจทก์และต้องใช้ คสท.

แก่โจทก์หรือไม่เพียงใด โจทก์ผิดสัญญาเช่าซื้อหรือไม่ ซึ่งคดีก่อนศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าโจทก์ผิดสัญญาเช่าซื้อและคดีถึงที่สุด

แล้ว คดีนี้โจทก์กล่าวอ้างว่าโจทก์ส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนจำเลยแล้ว สัญญาเช่าซื้อจึงเป็นอันเลิกกัน แต่ต่อมามีผู้ปลอมหนังสือ

มอบอำนาจของโจทก์ไปไถ่ถอนรถที่เช่าซื้อออกมาใช้ ข้ออ้างของโจทก์ดังกล่าวโจทก์ย่อมสามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ใน

คำให้การคดีก่อนได้ ทั้งเหตุที่โจทก์กล่าวอ้างก็เกิดขึ้นก่อนที่จำเลยจะฟ้องโจทก์เป็นคดีก่อนแล้ว แต่โจทก์หาได้ยกขึ้นเป็น

ข้อต่อสู้ไม่ เมื่อแพ้คดีแล้วกลับมาอ้างเหตุที่ตนไม่ได้ยกข้อต่อสู้ในคดีก่อนมารื้อร้องฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๖๐๙๒/๒๕๕๘ คดีก่อนจำเลยเป็นโจทก์ฟ้องโจทก์เป็นจำเลย่ว่าโจทก์ผิดสัญญาซื้อขายสิทธิการเช่าที่ดินซึ่งเป็นสัญญาฉบับเดียวกับที่โจทก์นำมาเป็นมูลฟ้องจำเลยคดีนี้ โดยมีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าโจทก์ชำระราคาค่างวดไม่ครบตามสัญญาและค้างชำระ โจทก์จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา โจทก์ให้การต่อสู้ว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยว่าจำเลยเพิกเฉยไม่ส่งมอบที่ดินที่เหลืออีก ๒๐ ไร่ ตามสัญญาซื้อขายสิทธิการเช่าที่ดินแก่โจทก์ โจทก์มีสิทธิยึดหน่วงไม่ชำระค่า่างวดที่เหลือ ๗๘๐,๐๐๐ บาท แก่จำเลย จำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา สิทธิเรียกร้องตามข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาของโจทก์ในคดีนี้จึงมีใช้หนี้ที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระ แต่หาก**เป็นเรื่องที่ต่างอ้างว่าอีกฝ่ายหนึ่งผิดสัญญา** ทั้งในคดีก่อนนอกจากโจทก์จะให้การว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญาแล้ว โจทก์ยังให้การเรื่องที่ดินที่เหลือตามสัญญาซื้อขายสิทธิการเช่าที่ดินอีก ๒๐ ไร่ ว่าโจทก์ถูกรอนสิทธิและจำเลยต้องรับผิดชอบใช้เงินจำนวน ๗๓๒,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาตามฟ้องของโจทก์ในคดีนี้จึง**เป็นเรื่องที่โจทก์สามารถหยิบยกขึ้นต่อสู้เป็นข้อแก้คำฟ้องของจำเลยในคดีก่อนได้** เมื่อคดีก่อนโจทก์กับจำเลยประนีประนอมยอมความกันในประเด็นแห่งคดีโดยต่างไม่ติดใจเรียกร้องใด ๆ ต่อกันอีก และได้มีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความถึงที่สุดแล้ว คำพิพากษายอมจึงมีผลผูกพันโจทก์และจำเลยซึ่งเป็นคู่ความเดียวกันในคดีนี้ โจทก์นำข้ออ้างที่สามารถหยิบยกเป็นข้อต่อสู้แก้คำฟ้องของจำเลยในคดีก่อนมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้อีกถือว่าคู่ความเดียวกันรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

ฎ.๒๐๖๖๑/๒๕๕๖ ประเด็นหลักของคดีก่อนมีว่ากรณีจะบังคับตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินและอาคารพิพาทได้หรือไม่ เมื่อคดีก่อนศาลฎีกาวินิจฉัยว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญาและพิพากษาให้จำเลยรับผิดตามสัญญา เท่ากับศาลฎีกาเห็นว่าที่ดินและอาคารพิพาทเป็นของจำเลยและสัญญาจะซื้อจะขายใช้บังคับได้ คำพิพากษาศาลฎีกาย่อมผูกพันโจทก์และจำเลยซึ่งเป็นคู่ความตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง การที่จำเลยซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ ในคดีก่อนฟ้องแย้งโจทก์ในคดีนี้ อ้างว่าสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพิพาทเป็นโมฆะเพราะเป็นสาระณะสมบัติของแผ่นดิน และโจทก์แสดงเจตนาซื้อโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญของนิติกรรมเนื่องจากจำเลยไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินและอาคารพิพาท เป็นข้ออ้างที่จำเลยสามารถหยิบยกขึ้นต่อสู้โจทก์ในคดีก่อนได้อยู่แล้ว การที่จำเลยไม่ได้หยิบยกประเด็นเหล่านี้ขึ้นต่อสู้แต่กลับนำมาฟ้องแย้งในคดีนี้หลังจากคดีก่อนซึ่งศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาแล้ว เท่ากับเป็นการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๘

ฎ.๒๔๗๓/๒๕๕๒ คดีก่อนจำเลยที่ ๑ ฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นจำเลยที่ ๒ ให้รับผิดชอบในฐานะผู้ค้าประกันและผู้จ้างองตาม

สัญญาจ้างองฉบับเดียวกับที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ แต่โจทก์ไม่ได้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในคำให้การว่าสัญญาจ้างองตกเป็นโมฆะ

เพื่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาทในคดีก่อน เมื่อศาลพิพากษาให้มีการบังคับจำนองและคดีถึงที่สุดไปแล้ว โจทก์จะกลับมาฟ้อง

คดีใหม่อ้างว่าสัญญาจ้างองตกเป็นโมฆะหาได้ไม่ เพราะเท่ากับเป็นการรื้อร่องฟ้องคดีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดทั้ง ๆ ที่เป็น

คู่ความรายเดียวกันซึ่งต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดีก่อนให้ต้องกลับมาวินิจฉัยซ้ำในเหตุเดียวกันอีกว่าโจทก์ต้องรับผิดชอบ

ตามสัญญาจ้างองหรือไม่ ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

ฎ.๑๐๑๓/๒๕๒๗ คดีนี้กับคดีก่อนมีคู่ความเดียวกัน มรดกที่พิพาทรายเดียวกัน คดีมีประเด็นอย่างเดียวกันว่าในระหว่างโจทก์กับจำเลยใครมีสิทธิรับมรดก คดีก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุดโดยศาลวินิจฉัยว่าพินัยกรรมฉบับที่นำมาฟ้องในคดีก่อนสมบูรณ์ โจทก์คดีก่อนมีสิทธิรับมรดกตามพินัยกรรมแต่ผู้เดียว โจทก์คดีนี้ซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนกลับนำคดีมาฟ้องโจทก์คดีก่อนเป็นจำเลยคดีนี้เรียกเอามรดกรายเดียวกันอีกโดยอ้างพินัยกรรมฉบับใหม่ แม้เหตุที่อ้างในคดีนี้จะต่างกับคดีก่อนโดยอ้างว่ามีพินัยกรรมฉบับใหม่ก็ตาม แต่พินัยกรรมฉบับหลังนี้ก็มิอยู่แล้วก่อนพิพาทกันในคดีก่อน โจทก์คดีนี้ชอบที่จะยกเป็นข้อต่อสู้ในคดีก่อนได้แต่ก็หาได้ยกขึ้นต่อสู้ไม่ เมื่อแพ้คดีแล้วจะกลับมาอ้างเหตุที่ตนมิได้ยกขึ้นต่อสู้ในคดีก่อนมารื้อรื้อฟ้องกันอีก ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา๑๔๘

จำเลยฟ้องคดีใหม่เพื่อมิให้ต้องถูกบังคับตามคำพิพากษาในคดีก่อน เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๖๕๔/๒๕๔๓ คดีเดิมเมื่อจำเลยในคดีนี้ฟ้องเรียกให้โจทก์ชำระเงินตามสัญญากู้ยืมและบังคับจำนอง โจทก์มิได้

ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในคำให้การเลยว่าโจทก์ไม่ได้รับเงินตามสัญญาเพื่อให้เกิดประเด็นข้อพิพาทในคดีนั้นอันเป็นความบกพร่อง

ไม่รอบคอบของโจทก์เอง เมื่อศาลพิพากษาว่าได้มีการกู้เงินไปตามฟ้องจริงและคดีถึงที่สุดไปแล้ว โจทก์จะกลับมาฟ้องคดีใหม่

อ้างเหตุว่าโจทก์ไม่ได้รับเงินตามสัญญากู้ยืมและบังคับจำนองจากจำเลย ขอให้ห้ามมิให้คำพิพากษาในคดีเดิมมีผลใช้บังคับแก่

โจทก์ ดังนี้ เท่ากับเป็นการรื้อรองฟ้องคดีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด ทั้งๆ ที่เป็นคู่ความรายเดียวกันซึ่งต้องผูกพันตามคำ

พิพากษาในคดีดังกล่าวนั้นให้ต้องกลับมาวินิจฉัยซ้ำในเหตุเดียวกันอีกว่าได้มีการกู้เงินไปตามฟ้องจริงหรือไม่ จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๘๒/๒๕๔๓ คู่ความในคดีนี้กับคดีก่อนเป็นคู่ความรายเดียวกัน ทั้งในคดีก่อนศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาให้

จำเลย (โจทก์คดีนี้) ชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับที่โจทก์ฟ้องในคดีนี้ ถือได้ว่าศาลชั้นต้นได้วินิจฉัยสัญญากู้ยืม

เงินฉบับที่โจทก์ฟ้องในคดีนี้ว่าเป็นฉบับที่ถูกต้องแท้จริง จึงได้พิพากษาให้จำเลย (โจทก์คดีนี้) ชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญากู้ยืม

เงินฉบับที่โจทก์ฟ้องอันเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีแล้ว การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้โดยอ้างว่าสัญญากู้ยืมเงินฉบับ

ดังกล่าวเป็นสัญญากู้ยืมเงินปลอมจึงเป็นการฟ้องคดีที่ทำให้มีการรื้อร่องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่าง

เดียวกัน ฟ้องโจทก์ในคดีนี้จึงเป็นฟ้องซ้ำ

ทำสัญญาประนีประนอมยอมความแต่ไม่ได้ตกลงทุกประเด็นที่ฟ้องถือว่าตกลงกันในประเด็นแห่งคดีแล้ว คำพิพากษาตามยอมผูกพันคู่ความ ข้อตกลงที่ว่า “ไม่ตั้งใจเรียกร้องใดๆ กันอีก” ถือว่าถูกปิดปากด้วยข้อสัญญา ฟ้องเรื่องเดิมเป็นคดีใหม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๔๑๖๓/๒๕๖๔ คดีแพ่งซึ่งคดีถึงที่สุดแล้ว จำเลยที่ ๒ ฟ้องโจทก์ว่า จำเลยที่ ๒ ไม่ได้มอบอำนาจหรือยินยอมให้จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าห้องชุดพิพาทกับโจทก์ โจทก์บุกรุกเข้าอาศัยในห้องชุดพิพาทเป็นการละเมิดจำเลยที่ ๒ ขอให้โจทก์และบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกจากห้องชุดพิพาทพร้อมชดเชยค่าเสียหาย ประเด็นแห่งคดีจึงมีว่าโจทก์ทำสัญญาเช่าห้องชุดพิพาทกับจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ ยินยอมหรือไม่ และโจทก์อยู่อาศัยในห้องชุดพิพาทเป็นการทำละเมิดต่อจำเลยที่ ๒ หรือไม่ ซึ่งตามสัญญาเช่าโจทก์ได้ชำระค่าเช่าล่วงหน้าจนครบกำหนดเวลาเช่า ต่อมาโจทก์ จำเลยที่ ๒ ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวแม้จะไม่ได้ตกลงกันในทุกประเด็นที่มีการฟ้องก็ตาม ก็ถือได้ว่าการตกลงหรือประนีประนอมยอมความกันในประเด็นแห่งคดีแล้วและศาลได้พิพากษาตามยอมมีผลผูกพันโจทก์และจำเลยที่ ๒ นับตั้งแต่วันที่ได้พิพากษาคตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง ข้อความในสัญญาประนีประนอมยอมความข้อ ๓ ที่ระบุว่า โจทก์และจำเลย (จำเลยที่ ๒ และโจทก์คดีนี้) ไม่ตั้งใจเรียกร้องใดๆ กันอีกย่อมหมายถึงค่าเช่าล่วงหน้าตามสัญญาเช่าที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ด้วย โจทก์จึงถูกปิดปากด้วยข้อสัญญาดังกล่าวมีอาจฟ้องค่าเช่าล่วงหน้าที่โจทก์ยังอยู่อาศัยในห้องชุดพิพาทไม่ครบกำหนดได้ และการที่โจทก์ฟ้องขอเรียกค่าเช่าล่วงหน้าดังกล่าวเป็นคดีนี้อีก จึงเป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดย อาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำเฉพาะจำเลยที่ ๒ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘

การขอรับชำระหนี้จำนองตาม ป.วิ.พ. มีผลเท่ากับเป็นการฟ้องคดีเพื่อบังคับจำนอง หากศาลมีคำสั่งให้ผู้รับจำนองได้รับชำระหนี้และคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ผู้รับจำนองมาฟ้องบังคับจำนองอีก เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๕๕๓๐/๒๕๓๙ โจทก์ยื่นคำร้องขอต่อศาลในคดีแพ่งเรื่องอื่นให้เอาเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินของจำเลยซึ่งจดทะเบียนจำนองไว้แก่โจทก์มาชำระหนี้ให้แก่โจทก์ก่อนเจ้าหนี้อื่นๆ ย่อมเป็นคำฟ้องที่ขอให้บังคับจำนองโดยอาศัยบุริมสิทธิของเจ้าหนี้ผู้รับจำนองด้วยวิธีการเป็นพิเศษตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.พ. ม. ๒๘๙ (เดิม) ดังนั้น คู่ความในคดีดังกล่าวกับคดีนี้จึงเป็นคู่ความรายเดียวกัน และเมื่อคำสั่งของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ในคดีดังกล่าวก่อนเจ้าหนี้อื่นนั้นถึงที่สุดแล้ว และมูลหนี้กับหลักประกันคือสัญญาจำนองที่โจทก์นำมาฟ้องคดีนี้ก็ประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยชี้ขาดโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันกับคำร้องขอของโจทก์ในคดีดังกล่าว ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ม. ๑๔๘

คดีก่อนฟ้องบังคับจำนองที่ศาลพิพากษาให้ชนะคดีแล้ว เจ้าหนี้ผู้รับจำนองยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้จำนองในคดีอื่นที่ยึดทรัพย์
จำนองไว้ เป็นการบังคับคดีตามคำพิพากษา ไม่เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ

ฎ.๖๓๖๕/๒๕๖๐ การบังคับคดีขายทอดตลาดอสังหาริมทรัพย์ซึ่งติดจำนองไม่มีบทบัญญัติบังคับผู้รับจำนองให้จำต้องแสดง
หลักฐานการเป็นหนี้หรือยอดหนี้ของผู้จำนองต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีหรือต่อศาล แม้ศาลชั้นต้นเคยยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอถอนส่วนเงิน
ที่ได้จากการขายทอดตลาดโดยอ้างเหตุว่าผู้ร้องไม่ได้นำสืบว่ายอดหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งของศาลจังหวัดตลิ่งชันเป็นส่วนของหนี้
จำนองจำนวนเท่าใด แล้วต่อมาผู้ร้องยื่นคำร้องขอถอนส่วนใหม่อีกแต่ศาลวินิจฉัยว่าเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำก็ตาม สิทธิของ
ผู้รับจำนองก็หาได้ระงับสิ้นไปไม่ การบังคับคดีแก่ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษานั้นก็ไม่กระทบกระทั่งถึงบุริมสิทธิสิทธิของผู้รับ
จำนองซึ่งอาจร้องขอให้บังคับเหนือทรัพย์สินพิพาทได้ตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ.มาตรา ๒๘๗ (เดิม) อีกทั้งสิทธิรับจำนองเป็นทรัพย์สินสิทธิ
ที่ก่อตั้งขึ้นโดยกฎหมายจะระงับสิ้นไปก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายซึ่งบัญญัติไว้ใน ป.พ.พ.มาตรา ๗๔๔ เท่านั้น ดังนี้ ผู้ร้องเป็นเจ้าหนี้ตาม
คำพิพากษาของจำเลยในคดีแพ่งของศาลจังหวัดตลิ่งชันและเป็นเจ้าหนี้ผู้รับจำนองของจำเลยในทรัพย์จำนองที่ถูกยึดขายทอดตลาดใน
คดีนี้ การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องในวันที่ศาลชั้นต้นนัดพร้อมเพื่อขอรับชำระหนี้บุริมสิทธิจำนองตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๘๗ (เดิม) จึงเป็นการ
บังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล ผู้ร้องได้รับยกเว้นไม่อยู่ในบังคับบทบัญญัติเรื่องการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำตามมาตรา ๑๔๔ (๕)

ฎ. ๑๔๔๑๑/๒๕๕๘ ผู้ร้องเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาตามยอมของจำเลยทั้งสองในคดีแพ่งอีกสำนวนของศาล

ชั้นต้น และเป็นเจ้าหนี้ผู้รับจำนองของจำเลยที่ ๒ ในทรัพย์จำนองที่ถูกยึดและขายทอดตลาดในคดีนี้ การที่ผู้ร้องยื่นคำร้อง

ขอรับชำระหนี้บุริมสิทธิจำนอง ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๘๗ จึงเป็นการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล ผู้ร้องได้รับยกเว้น

ไม่อยู่ในบังคับบทบัญญัติเรื่องการดำเนินกระบวนการพิจารณาชำระตามมาตรา ๑๔๔ (๕) ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมาย

อันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้คู่ความมิได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้

กรณีไม่เป็นฟ้องชำระหรือร้องชำระ ดังนั้น แม้ผู้ร้องจะเคยยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้บุริมสิทธิจำนองมาก่อนและศาลชั้นต้นยกคำ

ร้องไปแล้วก็ตาม ผู้ร้องก็ยังมีสิทธิยื่นคำร้องขอรับชำระหนี้บุริมสิทธิจำนองอีก

คดีก่อนฟ้องบังคับจำนอง คดีหลังฟ้องให้ชำระหนี้สามัญเป็นคนละประเด็น ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ฎ.๑๔๔๙๓/๒๕๕๘ คำร้องของโจทก์ในคดีของศาลแพ่งกรุงเทพใต้เป็นการร้องขอให้บังคับชำระหนี้จำนองโดย

อาศัยอำนาจของเจ้าหนี้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๘๙ ซึ่งเป็นเพียงให้สิทธิโจทก์ในการได้รับชำระหนี้จำนองก่อนเจ้าหนี้สามัญ

อื่นหากมีการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่จำนองเท่านั้น ส่วนคำฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องจำเลยในฐานะลูกหนี้สามัญตามสัญญากู้ยืม

เงิน หาได้ฟ้องขอบังคับจำนองแก่ที่ดินที่จำนอง และฟ้องเฉพาะมูลหนี้ส่วนที่โจทก์ยังไม่ได้รับจากการขอรับชำระหนี้ในคดี

ของศาลแพ่งกรุงเทพใต้เท่านั้น เป็นฟ้องคนละประเด็นกัน ไม่ได้เป็นการวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุผลอย่างเดียวกันกับคำร้องของ

โจทก์ในคดีดังกล่าว ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีของศาลแพ่งกรุงเทพใต้

ฟ้องชำระเรื่องอำนาจฟ้องอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ฎ.๑๕๕๓๒/๒๕๕๘ ปัญหาว่าฟ้องโจทก์เป็นฟ้องชำระหรือไม่ แม้จำเลยมิได้ต่อสู้ไว้ในคำให้การแต่เป็นเรื่องอำนาจ

ฟ้องอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยยกปัญหานี้ขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๒๕ วรรคสอง โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพร้อมเพื่อให้โจทก์หาเงินมาชำระค่าขึ้นศาล เป็นการทิ้งฟ้องและศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีของโจทก์โดยที่ยังมิได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีตามคำฟ้อง การที่โจทก์ฟ้องจำเลยใหม่เป็นคดีนี้โดยอ้างเหตุอย่างเดียวกับคดีก่อน จึงไม่เป็นฟ้องชำระ

ฎ.๑๑๓๙/๒๕๕๗ ปัญหาเรื่องฟ้องชำระและการดำเนินกระบวนการพิจารณาชำระเป็นข้อ กม.อันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ให้การไว้ก็มีสิทธิยกขึ้นฎีกา

๓. คดีก่อนศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ยังไม่ได้อ่านให้คู่ความฟังยังไม่มีผลเป็นการพิพากษาหรือมีคำสั่งตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๐
วรรคท้าย จึงถือว่าคดียังไม่ถึงที่สุด

ฎ.๕๒๔๐/๒๕๔๑ กรณีที่จะเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ คดีก่อนต้องถึงที่สุดแล้ว ขณะโจทก์ฟ้องคดีนี้คดี
แพ่งเรื่องก่อนยังไม่ถึงที่สุดเพราะคดีดังกล่าวยังไม่มี การอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาให้คู่ความฟัง ดังนั้น ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่
เป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษาหรือคำสั่งที่อุทธรณ์ฎีกาหรือมีคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไม่ได้ ถือว่าถึงที่สุดนับแต่วันอ่าน แต่คำพิพากษาหรือคำสั่งที่อุทธรณ์หรือมีคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ ถ้ามิได้อุทธรณ์หรือขอให้พิจารณาคดีใหม่ภายในเวลาที่กำหนด ถือว่าถึงที่สุดตั้งแต่ระยะเวลาเช่นว่านั้นสิ้นสุดลง

ฎ.๗๗/๒๐/๒๕๔๒ คดีก่อนศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ และไม่มีการอุทธรณ์ต่อไป คดีจึงถึงที่สุดตั้งแต่ระยะเวลาอุทธรณ์ได้สิ้นสุดลงตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๗ วรรคสอง คือวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ขณะคดีก่อนยังไม่ถึงที่สุดเพราะอยู่ในระยะเวลาอุทธรณ์ การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนอันต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๘

ฎ.๖๙๓/๒๕๕๕ ขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๒๐๒๐/๒๕๔๕ ที่จำเลยฟ้องโจทก์เป็นจำเลย และโจทก์ขาดนัดยื่นคำให้การโดยศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์แพ้คดี ยังอยู่ในระยะเวลาที่โจทก์อาจยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ กรณีจึงยังถือไม่ได้ว่าคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้วตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๗ วรรคสอง การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนอันต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๘

คำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดในคดีก่อนนั้น รวมถึงคำพิพากษายอมตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๓๘ อันถึงที่สุดด้วย

ฎ.๖๓๐๑/๒๕๕๕ คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินและเรียกค่าเสียหายระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ได้มีคำพิพากษายอม คดีถึงที่สุดแล้ว ถือว่าประเด็นแห่งคดีได้มีการวินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดไปแล้วโดยคำพิพากษายอมของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เมื่อจำเลยไม่ปฏิบัติตามโจทก์ขอที่จะร้องขอให้ศาลบังคับคดีไปตามคำพิพากษายอนนั้นได้ การที่โจทก์นำคดีนี้มาฟ้องโดยมีคำขอให้จำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกจากที่ดินและเรียกให้ชำระค่าเสียหายซึ่งถึงที่สุดไปแล้ว เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘

ฎ.๘๙๖๓-๘๙๖๔/๒๕๕๙ คดีก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษายอมเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๗ และคดีถึงที่สุดตั้งแต่ระยะเวลาอุทธรณ์ได้สิ้นสุดลง โจทก์ที่ ๑ ฟ้องคดีสำนวนแรกวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๗ และโจทก์ที่ ๒ ฟ้องคดีสำนวนหลังวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ในขณะที่โจทก์ทั้งสองฟ้องคดีนี้ คดีก่อนยังไม่ถึงที่สุด ดังนี้ ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์แห่งข้อห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ วรรคหนึ่ง ฟ้องโจทก์ทั้งสองคดีนี้ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ข้อยกเว้นที่ไม่เป็นฟ้องซ้ำ

ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ วรรคแรก ตอนท้าย บัญญัติว่า “...เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(๑) เมื่อเป็นกระบวนการพิจารณาชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล

(๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งได้กำหนดวิธีการชั่วคราวให้อยู่ภายในบังคับที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเสียได้

ตามพฤติการณ์

(๓) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นให้ยกคำฟ้องเสียโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคำฟ้องมาขึ้นใหม่ในศาลเดียวกัน

หรือในศาลอื่น ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยอายุความ”

กรณีบังคับคดีตามคำพิพากษาตามยอมในคดีเดิมจนคดีถึงที่สุด กลับมาฟ้องจำเลยให้ชำระ คสท. จำนวนเดิมกับที่
บังคับคดีเดิมก่อนคดีในชั้นบังคับคดีนั้นจะถึงที่สุด *ไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีชั้นบังคับคดีเดิม แต่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีเดิม*

ฎ.๗๔๗๖/๒๕๖๒ คำฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นเรื่องที่โจทก์ต้องดำเนินการในชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาตามยอมในคดีเดิม
ซึ่งเมื่อโจทก์ได้ยื่นคำร้องในชั้นบังคับคดีในคดีเดิมจนศาลมีคำวินิจฉัยถึงที่สุดแล้ว การที่คดีนี้โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยขอให้
บังคับจำเลยชำระค่าเสียหายจำนวนเดิมกับที่โจทก์ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยในชั้นบังคับคดีในคดีเดิม ก่อนคดีในชั้น
บังคับคดีนั้นจะถึงที่สุด และแก้ไขคำฟ้องคดีนี้ขอให้บังคับจำเลยโอนที่ดินพิพาทในคดีเดิมแก่โจทก์เมื่อคดีในชั้นบังคับคดีใน
คดีเดิมถึงที่สุดแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่ใช่การยื่นคำร้องหรือคำฟ้องในกระบวนการพิจารณาชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษา
หรือคำสั่งของศาลที่จะเข้าช้อยกเว้น ไม่เป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๑๔๘ (๑) แต่เป็นการรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่
ศาลชั้นต้นในคดีเดิมได้วินิจฉัยชี้ขาดเป็นที่สุดไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีเดิมแล้ว คำฟ้องโจทก์คดีนี้จึงเป็น
ฟ้องซ้ำกับคดีเดิม

คดีร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินหรือร้องขัดทรัพย์สินเมื่อศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีข้างต้นแล้วจนคดีถึงที่สุด ผู้ร้องขัดทรัพย์สินคนเดิมมาร้องขัดทรัพย์สินในทรัพย์สินอันเดิมอีก ถือเป็นฟ้องซ้ำหรือร้องซ้ำ

ฎ.๑๘๑๗/๒๕๔๒ ศาลมีคำสั่งถึงที่สุดให้ยกคำร้องขัดทรัพย์สินของผู้ร้องในคราวก่อนเพราะผู้ร้องไม่มีพยานมาสืบเท่ากับว่าผู้ร้องไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้ออ้างในประเด็นแห่งคดีที่ผู้ร้องนำมาฟ้อง เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดประเด็นแห่งคดีของผู้ร้องนั้นแล้ว ผู้ร้องจะร้องขัดทรัพย์สินในประเด็นที่ได้วินิจฉัยชี้ขาดโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันอีกไม่ได้ เป็นการต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ กรณีไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๔๘ (๑) เพราะมาตรา ๒๘๘ (ปัจจุบันคือมาตรา ๓๒๓) ให้ศาลพิจารณาชี้ขาดคดีคำร้องขัดทรัพย์สินนั้นเหมือนคดีธรรมดา คำร้องของผู้ร้องจึงเป็นคำร้องซ้ำ

คดีสาขาชั้นบังคับคดีชั้นไต่ถึงที่สุดแล้ว ฟ้องคดีเรื่องเดียวกันเพื่อขอให้เพิกถอนคำพิพากษาและกระบวนการพิจารณาคดีในเรื่องเดิม เป็นฟ้องซ้ำ และไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๔๘ (๑)

ฎ.๕๒๘๖/๒๕๓๑ คดีก่อนจำเลยฟ้องชั้นไต่ ย. กับบริวารออกจากที่พิพาทศาลพิพากษาให้จำเลยชนะคดีแล้ว จำเลยขอให้ศาลบังคับคดีแก่โจทก์อ้างว่าเป็นบริวารของ ย. และปลูกบ้านในที่พิพาท โจทก์ต่อสู้ว่าโจทก์ปลูกบ้านอยู่ในที่ชายทะเลนอกที่พิพาท โจทก์จำเลยย่อมอยู่ในฐานะเป็นคู่ความ ศาลไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้โจทก์ขนย้ายออกไปจากที่พิพาท คดีถึงที่สุด โจทก์ฟ้องตั้งรูปคดีเช่นเดิมว่าที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านเป็นที่ชายทะเลอยู่นอกเขตโฉนดของจำเลย ขอให้เพิกถอนคำพิพากษาลงตลอดจนกระบวนการพิจารณาในชั้นบังคับคดีของศาลในคดีก่อน เห็นได้ว่าคดีก่อนและคดีนี้โจทก์จำเลยเป็นคู่ความเดียวกันและมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องกรรมสิทธิ์ที่พิพาทเช่นเดียวกันจึงเป็นฟ้องซ้ำต้องห้ามตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ และกรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๑๔๘ (๑) ซึ่งต้องเป็นกระบวนการพิจารณาชั้นบังคับคดีที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุด

กรณีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ยกฟ้องโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคำฟ้องมายื่นใหม่

ฎ.๔๕๐/๒๕๖๕ คำขอท้ายฟ้องของโจทก์ทั้งสองสอดคล้องกับสภาพแห่งข้อหาว่าโจทก์ทั้งสองมีคำขอให้จำเลยทั้งสองเปิดทางพิพาทและจดทะเบียนภาระจำยอมเฉพาะที่ดินโฉนดเลขที่ ๘๐๒๒๑ ของจำเลยที่ ๑ และที่ดินโฉนดเลขที่ ๗๕๒๗๒ ของ ห. ซึ่งมีจำเลยที่ ๒ เป็นทายาทแก่ที่ดินของโจทก์ทั้งสอง แม้ข้อเท็จจริงและจากการทำแผนที่พิพาท ทางพิพาทเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๑๘๓ ของจำเลยที่ ๑ แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่เกี่ยวกับที่คู่ความต้องนำสืบ จึงเป็นเรื่องนอกฟ้อง นอกประเด็นต้องห้ามมิให้ศาลรับฟังตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๘๗ (๑) ไม่อาจพิพากษาให้ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๑๘๓ ตกเป็นภาระจำยอมแก่ที่ดินของโจทก์ทั้งสองได้ เพราะเป็นการพิพากษาเกินคำขอของโจทก์ทั้งสอง ต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่ง แต่เพื่อมิให้มีปัญหาฟ้องซ้ำหรือไม่ กรณีโจทก์ทั้งสองจะนำคดีมาฟ้องบังคับจำเลยที่ ๑ เพื่อให้ได้สิทธิในภาระจำยอมในที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๑๑๘๓ เป็นคดีใหม่ ศาลฎีกาเห็นควรกำหนดเงื่อนไขว่าไม่ตัดสิทธิโจทก์ทั้งสองฟ้องจำเลยที่ ๑ เป็นคดีใหม่ตามมาตรา ๑๔๘ (๓)

ฎ.๔๙๙๑/๒๕๕๒ แม้ตามคำฟ้องของโจทก์จะมีการคิดคำนวณยอดหนี้ที่จำเลยต้องชำระเป็นรายเดือนและยอดหนี้ที่ค้างชำระไว้ชัดเจน แต่ทางนำสืบของโจทก์ไม่ได้ความชัดเจนว่า เมื่อจำเลยผ่อนชำระหนี้คืนโจทก์เป็นงวด ๆ โจทก์นำเงินดังกล่าวไปหักชำระหนี้ที่ค้างอย่างไร คงเหลือที่ค้างชำระเท่าใด และเป็นการหักชำระหนี้ตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ ถือว่าโจทก์นำสืบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับยอดหนี้ที่จำเลยค้างชำระต่อโจทก์เป็นจำนวนที่แน่นอนไม่ได้ กรณีเช่นนี้จึงไม่อาจพิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบต่อโจทก์ได้เพราะไม่มีจำนวนหนี้ที่ค้างชำระแน่นอน ชอบที่ศาลจะพิพากษายกฟ้องโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคดีมายื่นฟ้องใหม่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยอายุความ

โจทก์มีสิทธิที่จะฟ้องใหม่ได้โดยไม่เป็นฟ้องซ้ำอยู่แล้ว แม้คำพิพากษาหรือคำสั่งศาลในคดีก่อนจะมีได้กล่าวว่า
ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคดีมาฟ้องใหม่ก็ตาม โจทก์ก็ฟ้องใหม่ได้

ฎ.๖๖๙/๒๕๓๘ ป.วิ.พ.มาตรา ๑๔๘ (๓) ที่ให้อำนาจแก่ศาลที่จะพิพากษาหรือสั่งยกฟ้องโดยไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะนำคดี
มาฟ้องใหม่นั้นก็เพราะถ้าหากโจทก์ฟ้องใหม่แล้วจะเป็นฟ้องซ้ำ มิได้หมายความว่าถ้าศาลมิได้มีคำสั่งว่าไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะ
นำคดีมาฟ้องใหม่จะทำให้โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องทั้ง ๆ ที่ฟ้องโจทก์ ไม่เป็นฟ้องซ้ำ เมื่อฟ้องโจทก์ไม่เป็นฟ้องซ้ำ แม้ศาลมิได้มีคำสั่ง
ดังกล่าวไว้ โจทก์ก็มีสิทธิฟ้องจำเลยในเรื่องเดียวกันอีกได้